

L'abat de Montserrat demana perdó pels abusos

Lamenta "les febleses" de l'Església

Josep Maria Soler ■

Johnson no cedeix i manté el seu pla d'un 'Brexit' dur

La ministra de Treball dimiteix per l'expulsió dels diputats rebels i porta el partit conservador al caire de la ruptura

Concerta visita a:
info@bleconomistes.com

BL Economistes, S.L.P. Som el teu suport

- Assessorament fiscal
- Confecció dels impostos trimestrals i comptabilitat
- Constitució de societats, alta a Hisenda de societats i autònoms
- Atenció de requeriments, revisions i inspeccions d'Hisenda
- Laboral
- Declaracions de renda de les persones físiques

30 anys d'experiència

C/ Barcelona, 12-14, 2n 2a - 08301 Mataró - T. 937 551 455
www.bleconomistes.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 9 de setembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15115 - AVUI / Any XLI. Núm. 13985 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

En marxa!

MANIFESTACIÓ • Hi ha més de 300.000 inscrits a la Diada i diversos trams ja estan plens

PARTITS • Sense espai a la capçalera, s'organitzen per ser-hi barrejats entre la gent

INTERNACIONAL • De nou es convidarà ciutadans d'altres països a viure la jornada

Article conjunt dels presos i exiliats: **"Dignitat democràtica i llibertat"**

Un centenar d'embarcacions i nedadors van participar en la iniciativa de suport al procés ■ O. DURAN

Onada per la independència

Nacional

P12

Sánchez vol evitar ser investit sense acord

Tem que Unides Podem li doni un sí gratuït però que després faci d'oposició

HARPIA
Palaguer Medieval
13, 14 i 15 de setembre de 2019

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Pedro Sánchez

En la crisi del PSOE del 2016, Pedro Sánchez va lliurar la seva acta de diputat i va deixar vacant el seu escó hores abans

de la votació d'investidura de Mariano Rajoy. Després de la pèrdua de poder orgànic al partit, Pedro Sánchez va fer una gira amb el seu Peugeot 407 en què va visitar militants de base en diferents punts d'Espanya. A tots els deia que més aviat que tard seria president del govern. Ningú se'l creia. També li va dir molt convençut a Carles Puigdemont quan el va visitar a la Generalitat. En la roda de premsa posterior al Palau li vaig preguntar: "Vostè serà president?" Em va malmirar. "Ho dubta?", em va contestar. Mai havia vist un polític tan segur d'ell mateix envaleint-se en hores baixes. Des de llavors, Sánchez va perdre unes eleccions generals davant Rajoy. Va ser menystingut pels barons del seu partit, inclòs per Felipe González, que encara no li dona la seva benedicció oficial, i va caure en les enquestes de credibilitat i de popularitat.

L'historial polític de Pedro Sánchez el fa un polític diferent

En hores baixes va presentar la moció de censura en contra de Rajoy i la va guanyar, ja que va aconseguir posar d'acord gairebé tots els partits en contra de Rajoy i convèncer-los que era urgent que Mariano Rajoy sortís del govern. Va tardar i va convocar eleccions per al 28-A. Les va guanyar sense majoria i heus aquí que des d'aleshores ha aconseguit dividir els partits que el van ajudar a treure Rajoy de La Moncloa. Ha dividit Ciutadans, uns a favor de donar suport al PSOE i uns altres, en contra. Per la mateixa raó ha dividit Unides Podem i ha desmuntat el Partit Popular, i fins i tot l'independentisme català, amb ERC favorable a una abstenció i JxCat en contra de la seva proclamació en la investidura.

L'historial polític de Pedro Sánchez el fa un polític diferent. De tot plegat li queda la demostració –fet que no serà gaire difícil– de poder ensenyar davant d'una probable repetició d'eleccions el dia 10 de novembre que l'Estat espanyol és un caos. Que cal votar-lo a ell o el país se'n va a la ruïna. Una estratègia que fins ara li ha anat de cara i que comporta molt de risc en uns moments en què la incertesa està a l'ordre del dia.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

El so de les possessions

Acol·legi, només hi havia un nen de la nostra classe que portés claus. Les tenia en un manyoc compacte com un puny que feia respecte, sempre penjades d'un clauer en forma de ganxo de la tira del cinturó. Com que era més aviat corpulent i solia anar amb uns pantalons massa cenyits que li entorpien el pas, obligant-lo a caminar encarcerat i amb un cert balanceig, el sentíem arribar d'una hora lluny, amb aquell entretreure de peces metàl·liques, com d'armadura descordada, que sonava, ara no sabria dir per què, d'una manera amenaçadora. Era el bala perduda de la classe, el fanfarró, el *nyego*, com en deïem llavors. A les aules de la meua època n'hi havia quasi sempre algun, d'aquests, i encara que en aparença els temíem, el fet d'apartar-nos-en més aviat era la manera que teníem de menysprear-los i marginar-los nosaltres a ells. Els clauers de ganxo n'eren un dels distintius més notoris, com els braçalets de cuir, la ganyota torta amb què feien gala del sarcasme amb què anaven per la vida i la medalla d'or de la verge que duïen penjada al coll, refulgint per sota del

“Certs homes de negocis fan girar d'amagat monedes i claus a la butxaca

botó descosit de la bata d'escola. No teníem pas més d'onze o dotze anys, però aquell nen ja assumia la representació d'una virilitat imponent i perillosa que tenia el seu vòrtex en aquella dringadissa escandalosa. Mai no se'ns va acudir, almenys a mi, preguntar-nos per què tenia tantes claus, i si de debò obrien o tancaven alguna cosa. Potser no eren més que un enfilall de peces inservibles que li havien donat a casa, de llocs que ja no existien, d'algun magatzem espanyat, del cademat de la bicicleta o d'un vell armariet de les eines. Potser alguna era de mentida i tot, però inspiraven tant de respecte

com les que portava a la butxaca el director de l'escola en un clauer de pell, boterut i pesant, dins del qual hi havia enrotllades, com en un expositor plegable en miniatura, les claus dels despatxos, del pati, del menjador, dels vestidors i de la porta d'entrada general a l'edifici. Quan era ell qui ens impartia la lliçó –un fet excepcional–, les dipositava sorollosament damunt la taula i es passava l'estona joguinejant amb aquell seu tresor, que tots associàvem a l'autoritat i l'obediència.

Les claus a les butxaques o penjades del cinturó: el so de les possessions. És un soroll que de gran he retrobat en determinats homes de negocis que fan girar d'amagat monedes i claus a les butxaques mentre et parlen, avesats a imposar-te com si res el cascavelleig de les seves riqueses. Per al nostre company de classe, però, eren al contrari el pes de la vulnerabilitat, i només puc afegir que va ser ell, el primer que va comparèixer un dia a escola amb una rosa per a la nena que li agradava, i que cap dels que érem allà, aquell dia, vam sentir cap mena d'aprensió pel seu vistós clauer.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/l4i48y>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Passeu, passeu

Demà passat celebrarem la Diada i la manifestació convocada per les entitats sobiranistes tornarà a impressionar. L'independentisme viu una etapa de dol i reflexió pel judici i l'empresonament dels qui van exercir-ne el lideratge polític i ideològic. I per la sentència que ve. En aquesta situació s'emmarquen les desavinences entre els partits polítics sobiranistes de l'estiu, sobre com afrontar la resposta a la sentència.

Sembla cada cop més clar que, més enllà de quina sigui la resposta a la sentència, s'encetarà una nova etapa en el procés, i el mateix president Torra ho vaticinava ahir a aquest diari. Té raó el president quan avisa que tota proposta de nou govern, d'eleccions, d'aturada o de confrontació hauria de tenir un objectiu i no ser un sobreexidor momentani de la indignació, només. Ens agradi o no, vulguem o no, la sentència obrirà –i ens obligarà a

“L'absència de polítics a primera fila a la ‘mani’ denota l'atzucac del procés. Però els necessitem i són imprescindibles

prendre'l – un nou camí i una nova direcció, ja advertia Torra dijous també al Madrid que no volia ni escoltar-lo.

Un símptoma de la nova etapa és l'absència dels partits sobiranistes a la primera fila de la manifestació de dimecres. L'ANC la reserva a familiars dels presos, ferits en l'1-O i altres vícti-

mes directes de la repressió. Els partits i el mateix president hi busquen a hores d'ara el seu encaix, una demostració més de l'atzucac en què està el procés. Torra, des de la presidència del país, n'és conscient i pressiona i s'ofereix per desbloquejar-lo, fins i tot arriscant-se a no presentar-se al judici pel laç, com un intent de desllorigar i, per què no, d'unir allò que tant costa, com són els partits sobiranistes.

En les pròximes setmanes comprovarem l'abast de la crida a la unitat pre-Diada. Tot i la decepció, i com deia Sisa, els polítics a la *mani* “benvinguts, passeu passeu, de les tristoris en farem fum, a casa meua és casa vostra si és que hi ha cases d'algú”. Perquè, més enllà de la desunió i la decepció, necessitem la seva capacitat d'organització, lideratge, govern i estança a les institucions. Tot i el desengany, el camí que puguem encetar serà més planer si hi ha els partits que si no hi són.

De reüll

Anna Puig

Sobren els motius

Ales portes d'una nova Diada, estem deixant enrere aquella sensació que semblava que viuríem un daltabaix en la mobilització independentista i els ítems que ens van arribant són que, un any més, Barcelona bullirà reclamant la independència i la llibertat dels presos polítics. I és bàsic que la base ciutadana exerceixi aquesta mostra de força. Primer, perquè a Madrid es fregarien les mans i ja tindrien tots els motius per creure que el procés està tocat de mort. Segon, com a mesura de pressió als nostres líders polítics, que comencen a fer

Som aquells que vam fer l'1-O, l'acte democràtic més poderós d'aquest país

intents per recuperar la sintonia però que es resisteixen a dur a terme una unitat d'acció. Tercer, pels presos polítics i els exiliats, a qui devem, ara més que mai, tot el suport. Quart, perquè és la fase prèvia d'un període de mobilització sostinguda –o hauria de ser així– per respondre a la sentència del

judici de l'1-O. No em diguin que no són prou motius per sortir al carrer. I serà l'enèsima vegada, pensaran vostès, però cal fer-ho tantes vegades com calgui perquè la repressió de l'Estat espanyol no s'aturarà. D'això en poden estar segurs. I només serà a través de la insistència i la resistència que es podran fer passos endavant en un camí, certament, gens planer i que fa pujada, molta pujada –l'Estat ja ens ha demostrat que és capaç de tot. Però no oblidem, tampoc, que som aquells que ens vam organitzar i vam defensar l'1-O, l'acte democràtic més potent en aquest país.

Les cares de la notícia

ABAT DE MONTSERRAT

Josep Maria Soler

Més enllà del perdó

Va tornar a demanar perdó pels abusos a menors a Montserrat. El mal ja és irreparable i la petició de perdó, necessària, tot i que les víctimes afirmen que no n'hi ha prou. El que és imprescindible és posar totes les mesures que calguin perquè casos com aquests no tornin a passar mai més.

DIRECTORA DE FIRA TÀRREGA

Anna Giribet

Invertir en cultura

Sembrem cultura era el lema d'aquest any a Fira Tàrraga, que ahir es va cloure amb un altre èxit de públic (93% d'ocupació en els espectacles de pagament). Enguany s'ha volgut destacar la importància d'invertir en cultura, un dels sectors que més pateix quan la situació econòmica és negativa.

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

Trencant més ponts

Amb el seu estil habitual, ha trencat, a través d'una piulada, unes negociacions de pau que podrien posar fi a una guerra que fa 18 anys que dura. Eren unes negociacions secretes que va revelar ell mateix ahir, quan les feia miques, posant així en perill el procés.

EDITORIAL

El 'Brexit', en un atzucac

La crisi del 'Brexit' continua en un atzucac del qual no es preveu cap sortida, més de tres anys després del referèndum que el va validar. L'arribada del nou líder conservador i primer ministre, Boris Johnson, no ha servit per millorar les coses, després de la infructuosa etapa de Theresa May. Tot el contrari, amb Johnson al 10 de Downing Street, la situació sembla més descontrolada que mai, amb el primer ministre entossudit a aplicar un 'Brexit' dur, i per tant sense acord, amb tot el que això comporta per a l'economia britànica, a partir del 30 d'octubre. Aquesta mateixa setmana, les dues cambres del Parlament britànic han aprovat una llei, a punt d'entrar en vigor, que prohibeix al govern un 'Brexit' sense acord. Però el mateix Johnson, que ja ha expressat amb frases ben altisonants la seva política –“prefereixo que m'enterrin en una rasa abans que negociar de nou amb la UE” –, ja ha fet saber que tirarà igualment pel dret i complirà així amb el desig majoritari dels que van votar el 2016. Tot plegat, mentre intentarà de nou, abans del tancament del Parlament, convocar eleccions. Tot fa pensar, però, que perdrà de nou les votacions, com va passar la setmana passada.

La crisi del 'Brexit' està provocant efectes col·laterals importants. Primer, en el mateix Partit Conservador, amb dimissions constants de diputats i ministres contra el capteniment de Johnson, una deriva que podria portar al trencament del partit. I, en segon lloc, a Escòcia i Irlanda del Nord, partidaris de quedar-se a Europa i amb la perspectiva d'un possible trencament amb el Regne Unit. A aquest moviment, s'hi ha afegit Gal·les, on dissabte es va viure una gran manifestació independentista, moviment fins fa poc ben minoritari.

Tal dia com avui fa...

1 any

Sense renúncies
L'ANC, Òmnium, l'ACM i l'AMI entomen el repte d'una tardor de mobilitzacions, com a mínim fins a la sentència del Tribunal Suprem.

10 anys

Menys competitiva
Espanya ha perdut l'últim any quatre posicions en el rànquing de competitivitat que elabora el Fòrum Econòmic Mundial.

20 anys

Cost dels llibres
El cost dels llibres de text, assignatura pendent. Els manuals suposen als pares una despesa de 15.000 a 35.000 pessetes.

Full de ruta

Jaume Vidal

Suspesos com a vianants

En un moment o altre, tots ens queixem dels automobilistes, els motoristes, els ciclistes i els conductors de tota la nova generació de vehicles de carril bici. Però si blasfemem perquè condueixen malament, són imprudents o vulneren el codi de circulació, què hem de dir dels vianants? Tenim prou criteri per moure'ns amb seny, prudència i educació. Sabem complir certes normes no recollides en cap codi, però recolzades en el menystingut sentit comú? La veritat és que en ple període de vacances, en què la gent va i ve sense parar, es troba a faltar una mica de consciència del que representa ser vianant. Per exemple hi ha el que no entén que, a un vianant, se l'avança pels laterals, i no empenyen-lo. I molt menys quan es tracta de gent gran. Són els que creuen que, al que camina més ràpid, la resta se li ha d'apartar. *Mistake*. Hi ha també el que té tendència a aturar-se quan travessa una porta d'entrada o sortida en un espai pú-

Un vianant ha d'avançar l'altre pels laterals, no empenyent-lo com fan molts com si estiguessin convençuts que el que camina més ràpid té prioritat

blic sense parar compte que darrere hi ve més gent. Quan se surt, si un vol aturar-se cal fer el clàssic pas al costat. Aquesta mateixa situació es fa crònica quan la persona humana es desplaça per una escala mecànica i s'atura en arribar a dalt. Pot haver-hi petites topades. Res greu, però és molest. A l'estiu, circular per la platja té molt a veure amb el nostre instint natural de delimitar territori. Però, compte! Hem de plantar el para-sol, les cadiretes i les tovalloles deixant prou distància amb els veïns perquè es pugui entrar i sortir del mar sense haver de fer ziga-zagues per cossos i matalassos inflables. Si ens movem per aeroports i estacions on la gent ha de passar control, una i altra vegada es repeteixen les mateixes escenes. La gent fent cues força estona i que, quan li demanen el bitllet, l'ha guardat tan bé que ha de regirar tot l'equipatge per trobar-lo. Una nova contribució a la lentitud dels tràmits per embarcar. I és que el perill no s'acaba al volant, fer un tomb també pot ser arriscat.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

La mà del dimoni

No sé pas d'on sorgí la primera iniciativa (tampoc m'interessa gaire saber-ho, i perdonin), però ara durant l'any tenim dies commemoratius per a tot: el dia del tauró balena, de la xocolata, de la salut prostàtica, de la ràbia, de la retinosa pigmentària, del petó robat, del tequila, del rentat de mans... No me n'invento ni un i em sap greu no poder-ne escriure més per manca d'espai, perquè n'hi ha d'encara més divertits. I ara aquest mes d'agost hi ha hagut el dia dels esquerrans. I la diguem-ne solemnitat n'esmenta alguns de famosos: Beethoven, Paul McCartney, Miquel Àngel, l'Estrangulador de Boston, Messi, Fidel Castro...

AL MEU TEMPS NO N'HI HAVIA NI UN. A classe de religió, per exemple, que ens donava la germana del mossèn del poble –la senyora Caterina–, si algú intentava escriure amb la mà esquerra, la senyora reaccionava com un saltamartí: “Amb l'esquerra, no, que és la mà del dimoni...!” I el crit o esgarip era sonor i considerable. A l'escola i a casa, igualment; en aquell temps escriure, men-

jar, senyar-se... s'havia de fer amb la mà dreta. Pejorativa com la senyora Caterina és la nostra llengua mare, el llatí, que de l'esquerre en diu *sinister*, d'on ens ve la paraula sinistre, que tant pot voler dir funest, que duu o presagia desgràcia, i també designar un greu accident desgraciat com pot ser un incendi, un naufragi, un esfondrament. Una investigadora de la Universitat de Chicago (continuo sense inventar-me res) descobrí que els ximpanzés en estat salvatge eren esquerrans, i només els criats en captivitat mostraven preferència

per la mà dreta. I encara més: en el seu magnífic llibre *Eros i art*, Gerard Vergés (Tortosa 1931-2014), citant l'estudi *Le sein dévoilé*, de Dominique Gros, escriu que, en la majoria de maternitats dels pintors europeus medievals, la Verge alleta el nen amb la sina dreta, perquè una tradició religiosa diu que el nen Jesús i també alguns sants i santes es negaren a alimentar-se de la sina esquerra. En les creences medievals, el pit esquerre era el pit del marit, del plaer, del pecat i de la luxúria.

L'ESQUERRA HO TÉ MALAMENT, VAJA, i l'estigma ve de temps molt reculats. Es dona la casualitat (casualitat?) que avui a casa nostra aquest infortuni o malastrugança la vivim i patim amb una evidència més que evident, i alhora constato més que mai que els grans temes polítics comencen embriagant i acaben avorrint, no sabia què dir-hi ni sé com posar-m'hi. Fet i fet, estic en camí de creure només en allò que creia el gran Fages de Climent: en la monarquia federal bilateral sinal-lagmàtica i commutativa (sic).

“L'esquerra ho té malament, vaja, i l'estigma ve de temps molt reculats”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Un camí, el de la llibertat

■ La resposta a la sentència del procés ha de ser unitària, de país. No podem sotmetre'ns ni claudicar davant d'un veredict que res té a veure amb els fets jutjats, quan des de la perversitat, l'odi i la mala consciència d'una judicatura determinaran unes penes que no s'ajustaran al dret. Els nostres polítics no varen transgredir la llei quan en realitat els qui l'han transgredit són tots aquells que, des de la instrucció del procés fins al mateix judici, s'han mogut entre la mentida, la prevaricació i falsedats impròpies d'uns testimonis que han desenvolupat i desenvolupen actualment càrrecs institucionals i polítics.

Res de noves eleccions, sí renovar un govern de coalició que ha de ser unitari,

de totes les forces polítiques que donin suport a la independència independentment del seu color polític. Sí que cal elegir president l'Honorable Carles Puigdemont i plantar cara a tots aquells que des de les Espanyes viuen de la mentida institucional, l'odi i d'exercir el poder sobre les bases d'un feixisme irresolut, el neofranquisme de les dretes, dels lliberals i de les esquerres de l'ahir i de l'avui.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

Renunciar a la lluita és renunciar a la victòria

■ El vicepresident Aragonès ha afirmat que la independència del país no es pot fer perquè Espanya és un estat poderós que ostenta el monopoli de la força i,

com ha demostrat, la determinació de fer-la servir contra els ciutadans dissidents, com ho han fet sempre tots els règims autoritaris.

També fa servir el vicepresident el nou joc de paraules per referir-se al terrorisme d'estat: “correlació de forces desigual”, com si l'Estat espanyol, que ha fet miques el seu propi sistema de drets civils, jugués en el mateix camp que el moviment independentista que vol derrotar.

Si l'objectiu del govern, refermat si més no retòricament, és la República Catalana, no s'entén quina és la via que proposen Aragonès i el seu entorn polític per fer-la efectiva, que no sigui esperar que “en siguem més” i continuar rebent. Perdoni, però que no n'hi ha prou amb un referèndum i repetides eleccions en les quals ha guanyat diàfanament l'independentisme?

Aquesta exigència de ser-ne més per què no es trasllada als defensors de la “unitat d'Espanya”, en clara minoria a Catalunya?

És a dir, per què a l'independentisme se li exigeix ser-ne més i a l'unionisme, vulnerant tots els drets civils, perseguint la dissidència, atemptant contra la pau social i repartint cops de porra, no li cal ni tan sols guanyar unes eleccions a Catalunya perquè determinada classe política s'hi acabi sotmetent? Catalunya és un país el Parlament del qual s'ha declarat sobirà en diverses ocasions. De què ha servit?

Senyor Aragonès, amb respecte li demano que si la vostra intenció és renunciar a la lluita o evitar la presó, parlevi clar i sabrem amb qui pot comptar la causa catalana.

SALVI PARDÀS SUNYER
Barcelona

La frase del dia

“L’única manera de revertir derrotes és acumular victòries, i això és que, com a poble, també anem units”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT A L'EXILI

Tribuna Eminència

Míriam Díez Bosch

La Capella Sixtina deixarà un dia de fer olor de naftalina i s’omplirà d’olor d’ovella. Aquest fenomen tindrà lloc en el pròxim conclave per escollir un nou papa. No en sabem el dia ni l’hora, però els moviments que està orquestrant des de la seu de Pere el papa Francesc estan remodelant els candidats que cada cop més són de la corda de les ovelles plebees i no de les corts nobles i patricies. Quan el papa Francesc mori –llarga vida al papa–, una munió d’homes es tancaran en aquest espai majestuós del Vaticà per triar, en secret, qui serà el nou cap de l’Església catòlica. El darrer cop que va succeir un fet com aquest va ser el 13 de març del 2013 i va donar la sorpresa del pontífex argentí.

EL PAPA FRANCESC, que alguns encara consideren que “no fa res”, està canviant del tot la composició del col·legi de cardenals, que són els qui escolliran el successor. Tècnicament no són ells, ho fan amb l’ajut de l’Esperit Sant (esperit que sempre escull un papa que està entre els presents i per tant entre els creats pels pontífexs anteriors).

EL PAPA VA DEFINIR “olor d’ovella” com un desig: per ell els sacerdots i per extensió tots els cristians han de ser persones que es barregin amb la seva gent, que acompanyin les persones, sobretot les més marginals. I per aconseguir-ho no poden ser pastors amb guants de seda, sinó gent corrent i senzilla. És un canvi de paradigma, especialment quan fa referència no només a mossens sinó a la més alta jerarquia de l’Església catòlica, els cardenals. De fet, aquest perfil, minoritari (no superen els 130 membres actualment), ha estat considerat com una elit: els prínceps de l’Església. Uns prínceps que estarien disposats fins i tot a donar la vida (d’aquí el color vermell de la sang i la porpra) pel papa i per l’Església. El seu nomena-

ment rep el nom de *creació* (els cardenals no és nomenen, es creen), i el seu títol és “eminència reverendíssima” i no “excel·lència”, com s’adreçaria una salutació a un bisbe.

EL PAPA BUSCA ARA AJUDA en el seu ministeri com a bisbe de Roma entre 10 nous cardenals, i entre ells n’hi ha dos de l’Estat. Un de català, l’arquebisbe de Rabat, Mons. Cristóbal López Romero, salesià. I un d’espanyol, el sevillà amb arrels valencianes Miguel Ayuso, un bisbe expert en islam, llest i senzill, amb la diplomàcia del somriure i l’encaixada de mans acompanyada d’un bagatge teològic enciclopèdic i una reputació entre gent de diferents religions envejable.

AQUESTS NOUS CARDENALS escollits són atípics. Amb la tria, es vol donar el missatge diàfan que els últims seran els primers. Que els desclassats passen a primera fila. Que els assessors del papa els tria ell segons els àmbits i el tarannà, i no segons la geografia o els nuclis de poder.

ALS ESTATS UNITS, UN DELS FOCUS on té més resistència, el catolicisme està dividit entre els qui l’accepten i celebren i els qui l’abominen i pregunten per tenir aviat un nou papa. Ell, a l’avió que el du-

“El papa Francesc està canviant del tot la composició del col·legi cardenalici, que són els qui escolliran el successor”

ia a Moçambic, va dir que se sent “honorat” pel fet que un grup de gent conservadora nord-americana el critiqui i l’ataqui. El nou portaveu de la Santa Seu, Matteo Bruni, va haver d’aclarir que el que el pontífex volia dir és que sempre és un honor que et critiquin pensadors rellevants d’una nació important. Ara estan perplexos i decebuts perquè, a la travessa dels nous cardenals, no hi tenen cap candidat.

ELS AMICS DEL PAPA que s’afegeixen als cardenals ja existents són persones que fa uns anys no haurien estat cridades a aquesta missió. Fins fa pocs anys, els cardenals solien provenir sempre d’algunes ciutats que per tradició disposaven d’un cardenal. El papa Bergoglio ha volgut prescindir d’aquesta praxi i crea cardenals de manera més creativa. Els busca entre homes de confiança o entre llocs molt perifèrics. Amb la tria recent hi ha cardenals d’Indonèsia, de Cuba o fins i tot d’un petit país com Luxemburg. De la cúria romana, ha triat el pare Michael Czerny, jesuïta i sotssecretari de la secció Migrants del Departament pel Servei del Desenvolupament Humà Integral, una nova estructura vaticana que va crear el mateix papa Francesc.

EL 53% DELS CARDENALS ELECTORS (128 però 124 en breu) ja han estat escollits pel papa. En aquesta nova tria deu són electors i tres no podran escollir el nou pontífex, però sí assessorar-lo. Són emèrits. L’Església deu ser de les poques institucions en què et premien per ser vell i savi. Un bon consell al papa per part d’aquest nou club pot ser determinant per al rumb d’una Església que en el pontificat de Francesc s’ha significat ja per l’aposta per a l’acollida dels refugiats, la cura de l’ecologia i la decidida aposta per tallar l’abús de poder, consciència i sexual que han perpetrat molts dels seus membres.

De set en set

Anna Carreras

L’ull de vidre

Fins al 15 de setembre faríeu bé de visitar l’exposició *El camarero hace (otras) cosas a la libreria* Context de Girona. No

es tracta d’una mostra normal, una de tantes preses de pèl que fa lustres que omplen sales i galeries d’art. Estem parlant d’un còctel de poesia, llum i vidre. Una poètica delicada amb un rerefons punyent de crítica social. L’autor, persona humil que no accepta l’etiqueta d’artista ni que el torturin, és Juan Righetti, un argentí establert a Catalunya. Més que experimentar amb el vidre, en fa artesania, arrodoneix i talla els contorns de les ampolles que abans ha servit amb el davantal de cambrer. És el bàrman que s’amaga rere el creador de mons possibles o l’artista que fa de cambrer, entre altres coses, per tocar de peus a terra? Righetti critica amb ferotgia la mentida estratosfèrica del reciclatge del vidre, que no deixa de ser un muntatge econòmic a gran escala basat en el procediment de l’usar i llençar. L’artesà recicla una ampolla d’Armagnac i en fa un gramòfon on conserva la veu de tot un barri jugant a la botifarra; talla una ampolla de gin i en fa un gerro per a plantes aromàtiques; recicla cerveses i en fa cendrers; dels refrescos de cola, en treu gotets de xarrup amb nansa. Transforma el vidre amb una doble intenció estètica i sostenible. L’enginy de l’artista (perdona, Juan) i la sorpresa de l’espectador es fonen en una única mirada. Una meravella alquímica no apte per a destralers. Jo, si pogués, em quedaria amb l’ampolla turquesa de sífó que penja com una làmpada del sostre de la Context. Hi ha cambrers que fan d’altres coses, coses que no haurien de passar desapercebudes a cap galerista amb una mica de sentit crític.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Sánchez tem
ser investit
per Iglesias
sense acord**

El president en funcions té por que el votin de franc i després haver de patir en cada votació

Montserrat demana perdó a les víctimes d'abusos

L'abat diu que està "consternat", i el monestir reforça la protecció dels menors

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els partits busquen lloc a la Diada

CANVI Absents aquest any de la zona de convidats de l'ANC, reservada a entitats i represaliats, la majoria de polítics es mobilitzaran amb les seves formacions i barrejats amb la gent **VIA** Ja hi ha trams plens i ahir es va arribar als 300.000 inscrits

Òscar Palau
BARCELONA

Cadascuna de les històriques manifestacions de la Diada des del 2012 ha estat especial per algun element. La d'enguany, a les portes de saber-se la sentència del judici a l'1-O, resultarà tot un termòmetre per comprovar no tan sols si els nivells de mobilització de la societat catalana es mantenen intactes, sinó també si se supera la fase de la repressió per reprendre el rumb amb l'*Objectiu independència* que resa el lema. És clar que la cita aquesta vegada arriba també condicionada per una situació de tensió fins ara inèdita entre l'entitat convocant, l'ANC, i els grans partits independentistes, que, si bé s'ha amorosat en les últimes setmanes amb crides conjuntes a la participació, farà que per primer cop els polítics no tinguin cap protagonisme reservat a la capçalera. Una decisió que el secretariat de l'Assemblea ja va prendre al juliol, i que s'ha mantingut fins al final. Tal com han confirmat fonts internes, així, en l'anomenada fila zero, a més de les entitats que hi conviden habitualment, com ara la col·laboradora Omnium Cultural, aquest cop també hi seran diversos col·lec-

tius de represaliats: testimonis del judici, afectats de l'1-O, advocats, el Col·lectiu Primer de Febrer, i familiars de presos i exiliats. "Els polítics no tenen cap tram reservat, tothom s'apunta al que vol... Com l'1-O, tothom hi va participar igual defensant les escoles", justifiquen a l'ANC. L'entitat, per cert, feia públiques ahir al matí les xifres d'inscrits actualitzades, disparades respecte a les últimes que havia donat, un fet que fa pensar

Ja s'han reservat mil autocars, i de samarretes n'han venudes 240.000

que s'està altre cop davant d'una Diada multitudinària. Si dimarts passat n'hi havia 180.000 –sis cops més que deu dies abans–, ahir ja es va arribar als 300.000 registrats, als mil autocars mobilitzats (eren 700 dimarts) i a les 240.000 samarretes oficials venudes (35.000 més en cinc dies). Ahir al vespre, així, el mapa dels 26 trams ja en mostrava sis de plens (tres vora l'epicentre de la plaça d'Espanya i tres més entre el passeig de Gràcia i la plaça Universitat) i una quinzena més a

punt d'omplir-se als carrers adjacents i tot al llarg de la Gran Via.

I de tots aquests, on viuran la manifestació els principals càrrecs institucionals i les comitatives dels grans partits? A 48 hores de la jornada, no tothom ho té del tot decidit encara. És el cas del president Quim Torra i de la resta del govern, que segons diverses fonts consultades ahir encara "hi estan treballant", ja que han de valorar també amb cura les qüestions de seguretat. En aquest sentit, des de l'executiu es limitaven a explicar que els consellers (en principi tots tret del d'Interior, Miquel Buch) hi aniran "amb les seves famílies o els seus partits". "El govern no buscarà protagonisme perquè és de la gent", reblaven. Des de JxCat es limitaven a indicar que la intenció és que tots els seus representants vagin a un mateix tram, quelcom que sí que ja han confirmat que faran els impulsors de la Crida Nacional, que fa més d'un mes ja van anunciar que aniran plegats al tram 18.

El mateix si no fa acabarà passant amb ERC, ja que fonts consultades expliquen que el dinar popular que cada any sol celebrar per la Diada la federació de Barcelona, aquest

DISTRIBUCIÓ DELS TRAMS

TRAM 1 i 2

Osona - Lluçanès - Ripollès

TRAM 3

Catalunya Nord - PPCC - Cat. Exterior

TRAM 4

Alt i Baix Empordà

TRAM 5

Gironès

TRAM 6

Selva

TRAM 7

Garrotxa

TRAM 8

Pla de l'Estany

TRAM 9

Bages - Moianès

TRAM 10

Berguedà - Solsonès

TRAM 11, 12 i 13

Vallès Occidental

TRAM 14

Segrià - Noguera - Garrigues

TRAM 15

Pla d'Urgell - Urgell - Segarra

TRAM 16

Anoia - Garraf - Alt Penedès - Baix Penedès

TRAM 17

Montsià - Baix Ebre - Terra Alta - Ribera d'Ebre

TRAM 18

Alt Camp - Baix Camp - Conca de Barberà

TRAM 19

Priorat - Tarragonès

ASSEMBLEES TERRITORIALS RECEPTORES

ÀREA 1

1-2 SAGRADA FAMÍLIA

3-4 GRÀCIA

5-6 SANTS-MONTJUÏC POBLE-SEC

ÀREA 2

7-8 L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

9-10 LES CORTS

11-13 ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

ÀREA 3

14 SANT ANTONI

15 SANT MARTÍ

16 SANT ANDREU

17 HORTA-GUINARDÓ

18-19 SARRIÀ - SANT GERVASI

ÀREA 4

20 NOU BARRIS

21-22 DRETA DE L'EIXAMPLE

23-24 BARCELONÈS NORD

25 BARCELONETA - CIUTAT VELLA

26 FORT PIENC

Puigdemont, en un dels molts actes internacionals

El president Carles Puigdemont va participar ahir en l'acte que, amb motiu de la Diada, l'ANC exterior va organitzar al peu de l'Atomium de Brussel·les, i va reclamar que tots els que es facin aquests dies s'aprofitin per mostrar "la veu del poble cívica alçat contra la injustícia i la repressió". El líder exiliat, que es va afegir a la ballada de sardanes posterior, va reivindicar la "unitat del poble" com a "molt més sòlida" que la "unitat meramente política", i es va comprometre a "no callar mai", en un acte on també van ser els exconsellers Lluís Puig, Toni Comín i Meritxell Serret, actual delegada del govern da-

vant la UE.

El de Bèlgica, de fet, no era res més que un dels nombrosos actes polítics que ahir van organitzar les assemblees exteriors de l'ANC arreu del món per pregonar la voluntat d'autodeterminació del poble català i denunciar les violacions de llibertats en què està incorrent el govern espanyol. A Stuttgart, així, es va organitzar la segona edició del KulKat-Fest, amb un programa d'activitats des del matí que es va tancar a la tarda amb el *Cant dels ocells*. A França hi va haver una concentració a la plaça Garibaldi de Niça, i també es van celebrar un reguitzell d'actes similars en ciutats

dels Estats Units com ara Chicago, Los Angeles, Boston, Houston, Washington, Dallas, Cincinnati o Denver.

Les iniciatives continuaran en els pròxims dies, fins al 15, amb activitats similars a Seattle o Ciutat de Mèxic. A Europa, hi destacarà la concentració a Londres el mateix dia 11 davant la residència del primer ministre a Downing Street, on hi haurà els membres del grup sobre Catalunya al Parlament Britànic. A Alemanya, l'ANC participarà amb un punt d'informació a la fira Corso Leopold a Munic, i a Escòcia s'ha muntat una taula sobre el cas català amb l'exconsellera Clara Ponsatí.

L'APUNT

Una Diada necessària

Oscar Palau

S'atansa una altra Diada i, amb aquesta, els mals pre-sagis pels pocs inscrits de l'agost, una repressió immutable que no s'atura, lluites partidistes que no ajuden a engrescar ningú... Malgrat tot, però, la gent hi serà. Hi continuarà sent, perquè no ha marxat mai. La mobilització de dimecres ha de ser un cop de puny sobre la taula i servir per allunyar fantasmes i dir als poders fàc-

tics estatals i a la comunitat internacional que l'independentisme hi continua sent malgrat tots, i que una majoria de catalans mantenen intactes les legítimes i democràtiques aspiracions de decidir com es volen governar en el futur, com a poble que són i se senten. La foto tornarà a ser molt potent, i potser no serà condició suficient, però sí necessària, per seguir el camí.

Molta gent va anar a rebre embarcacions i nedadors al Pont del Petroli ■ ORIOL DURAN

Tot un mar d'estelades

INICIATIVA • Centenars de patrons i nedadors escalfen motors per a la Diada amb l'Onada per la Independència
ONZE • Riba s'uneix a la crida a sortir per afermar el projecte

Oscar Palau
BADALONA

Més d'un centenar de patrons en embarcacions de tot tipus, des de velers de diverses mides fins a llanxes, caiacs, iots o fins i tot taules de surf de vela, a més de desenes de nedadors pel seu compte, van llançar-se ahir al matí al mar al llarg del litoral català per participar en l'Onada per la Independència, que organitzava el col·lectiu Esportistes per la República, amb la col·laboració d'altres entitats com ara l'ANC, Clam per la Llibertat, Free Romeva i la Federació Catalana per la Cultura i el Patrimoni Marítim i Fluvial, per escalfar motors amb vista a la Diada i "posar de nou rumb a la República", segons exposaven els seus impulsors. "Abans del tsunami democràtic ve l'onada", bromejaven, en al·lusió a la campanya que s'ha posat en marxa els últims dies. La vistosa iniciativa, que pretenia també recuperar l'estelada "com a element aglutinador de l'independentisme" i contribuir a la difusió del conflicte i a la denúncia de la repressió a dins i a fora del país, es va fer en mitja dotzena de trams de la costa: a la Catalunya del Nord; entre Colera i l'Escalada; de Palamós a Begur; d'Arenys de Mar a Blanes; entre Torredembarra i Sitges, i des del Port Vell de Barcelona i Mataró

fins al Pont del Petroli de Badalona. Aquest últim va ser un dels punts on es van aplegar més espectadors a terra, ja que vora unes 200 persones van rebre amb més estelades i pancartes les desenes de nedadors i embarcacions que van fer cap a la punta de l'estructura –entre els quals un dels fills de Raül Romeva, amb altres companys de natació del seu pare, que van venir arrossegant pel mar la paraula *Llibertat*–, i amb aplaudiments i crits de "Llibertat!" i "Independència!". La parella de l'exconseller, i eurodiputada d'ERC, Diana Riba, va agrair allà mateix la iniciativa i una "resiliència i una solidaritat que no s'acaben". I denunciava que el fet que només s'hagin concedit sis hores de permís a Jordi Cuixart pel naixement del seu fill "infringeix" la Convenció dels Drets dels Infants. "És un dia molt especial perquè aquest és un lloc mític per als qui, com el Raül, estimen el mar i la natació", reflexionava Riba, que prosseguia: "És un esport exigent que necessita tenacitat i compromís, i és així com hem d'afrontar els moments actuals". "Les següents braçades s'han de fer amb aquesta fermesa", indicava. L'eurodiputada reclamava "fer un esforç" per superar les dificultats i sortir per la Diada "a cridar que tot continua, i que el projecte republicà és més necessari que mai". "No ens podem permetre fallar", cloïa. ■

any s'ha obert a tot el partit en un àmbit nacional. I com que es farà al parc Joan Miró –molt a prop del nucli central– el més probable "per inèrcia" és que després tots els dirigents vagin en comitiva a algun tram per determinar, segurament amb algun identificatiu propi, com és habitual. Mentrestant, a la CUP expliquen que no s'han marcat cap consigna i que cada electe s'ha inscrit on ha volgut, si bé auguren que les peticions dels mitjans per tenir declaracions acabaran fent que tots s'agrupin o se situïn molt a prop sobre el terreny. L'esquerra alternativa, a banda, just després ha convocat la seva també tradicional manifestació a la plaça Urquinao-

na, que aquest any acabarà amb un acte on presentarà la seva proposta política pròpia. Qui al final tampoc fallarà a la gran cita serà l'exconseller Josep Huguet, que després de piular a final de juliol que no hi pensava anar perquè "una colla d'exaltats la vol convertir en un aquelarre purificador contra els traïdors", un mes després anunciava que s'hi havia inscrit, arran de les crides d'Òmnium i d'ERC, i malgrat que continua "no estant d'acord amb algunes accions de l'ANC que divideixen en comptes d'unir". El seu anunci inicial el secundava la també exconsellera Anna Simó, que en principi no se n'ha desdit i que podria aprofita-

tar la tarda per afegir-se a algun acte de suport a Carme Forcadell vora la presó de Mas d'Enric. En canvi, un altre dels ases dels cops del partit a la xarxa, Joan Tardà, sí que ha fet una crida explícita els últims dies: "Per la Diada, tothom a la manifestació! Els punts de vista distints són legítics i millor no amagar-los, tot i que convé harmonitzar-los i superar-los tant com sigui possible. Però quan l'ANC crida a mobilitzar-nos no valen excuses de mal pagador", insistia. Dissabte s'hi afegia la crida conjunta del president Carles Puigdemont i la secretària general d'ERC, Marta Rovira. Malgrat tot, els grans partits han decidit que per ells, no quedarà. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Dolors Bassa, Antoni Comín, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Anna Gabriel, Oriol Junqueras, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Carles Puigdemont, Raül Romeva, Josep Rull, Marta Rovira, Jordi Sánchez, Meritxell Serret i Jordi Turull

Dignitat democràtica i llibertat

Davant un Onze de Setembre novament excepcional, els presos/es i exiliats/des polítics/ques catalans/es tornem a instar la societat catalana a protagonitzar una mobilització excepcional. Abans de la sentència del Tribunal Suprem i mentre la repressió contra els drets humans, civils i polítics continua, estem convençuts/des que sabrem fer de la manifestació de la propera Diada un clam de persistència i confiança en el futur. No deixarem que ens prenguin la il·lusió de fer el país que volem.

Barcelona, la capital de Catalunya, ha d'oferir al món el missatge clar i inapel·lable d'uns carrers plens de compromís i transversalitat. La manifestació de la Diada sempre ha estat un gran exemple de com junts, respectant les diferències i els matisos de cadascú, hem estat capaços de créixer i d'internacionalitzar la causa col·lectiva per l'autodeterminació, per decidir el nostre futur polític en democràcia i en llibertat. Tot-hom hi és benvingut, ningú no hi serà mai vetat.

L'1 d'octubre va ser possible perquè els objectius comuns i la determinació de fer valer els nostres drets van sumar per sobre de la violència de l'Estat. Sabem que un dels principals objectius de la repressió és la divisió. Per això, la fortalesa democràtica del sobiranisme, elecció rere elecció, només s'entén des d'aquesta voluntat clara de construir un futur compartit. Així doncs, contra la frustració, cal tornar a la serenitat, la generositat, la maduresa i la determinació de l'1-O.

Conjurem-nos per convertir aquest 11-S en una nova fita indiscutible de la voluntat democràtica del poble de Catalunya. L'èxit de la Diada serà la millor avantatge de la resposta a la sentència del Tribunal Suprem, la millor oportunitat per escenificar la força i el potencial del moviment sobiranista, de dir alt i clar que l'única sentència justa és l'absolució de tots els encausats als tribunals i el final de tots els processos judicials i policials contra totes aquelles persones que són perseguides pel seu compromís amb la plena llibertat del nostre poble. La mobilització pacífica i democràtica ens ha permès avançar com a societat.

L'11-S hem de dir alt i clar que l'única sentència justa és l'absolució de tots els encausats/des als tribunals. La vulneració dels

La manifestació de la Diada de l'any passat, amb fotos dels presos polítics i exiliats ■ JUANMA RAMOS

drets polítics dels diputats/des, senadors/es, eurodiputats/des, de milers d'activistes i, per extensió, de milions de votants, així com la deshumanització del miler de ferits i dels més de dos milions de votants de l'1-O, són dues cares de la mateixa moneda: la repressió.

El govern espanyol en funcions continua rebutjant el diàleg, un diàleg constructiu i sense

Conjurem-nos per convertir aquest 11-S en una nova fita de la voluntat democràtica

renúncies, amb Pedro Sánchez imitant Mariano Rajoy en la irresponsabilitat de rebutjar una resolució política a un problema polític. L'Estat, doncs, continua ignorant la vulneració de drets fonamentals denunciada, entre altres ens, per les Nacions Unides, mentre som a les portes de castigar penalment drets i lliber-

tats fonamentals.

La societat catalana rebutja la repressió i vol decidir el seu futur amb llibertat. I estem convençuts/des que no restarà impassible. Perquè aquest retrocés democràtic va molt més enllà de l'independentisme i afecta tota la ciutadania, i en especial qualsevol moviment polític o social que vulgui exercir lliurement els seus

Hem de dir alt i clar que l'única sentència justa és l'absolució de tots els encausats i encausades

drets fonamentals. Per això, fem de nou una crida a tots els demòcrates del nostre país, del conjunt de l'Estat i de la comunitat internacional a unir-se en aquesta defensa dels drets i les llibertats.

Des de Mas d'Enric, Puig de les Basses i Lledoners, des de Brussel·les, Ginebra i Saint Andrews, ens sabem afortunats i afortuna-

des, perquè cada dia hem tingut i hem sentit el suport de centenars de milers de catalanes i catalans que també denuncien la injustícia, que no perden l'anhel i que treballen obstinadament per viure en un país més just i millor.

Per això, malgrat els murs o els quilòmetres de distància, us parlem des de la serenitat i la determinació. Ens encomanem a l'esperit de dignitat i coratge de totes les diades, que ens encomaneu cadascun de vosaltres en tot moment. Amb la serenitat de saber que tot això ho estem fent junts i no ens deixarem mai ningú pel camí. Aquestes dues condicions són les que ens portaran a la llibertat completa de tots els ciutadans d'aquest país, hagin nascut on hagin nascut, vinguin d'on vinguin i pensin com pensin.

L'Onze de Setembre, omplim Barcelona de dignitat democràtica i llibertat, sense cap por de continuar defensant la independència i la República Catalana com el millor projecte de present

i de futur, i com la millor alternativa democràtica, davant un estat que no té cap proposta per a la ciutadania de Catalunya i que només respon amb la repressió i amb un no permanent.

Amb el record dels que ja no hi són i pel futur dels que han de venir, compartir aquesta lluita amb tots vosaltres és un honor. Per tornar-ho a fer, cal tornar-hi a ser.

Dolors Bassa, Antoni Comín, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Anna Gabriel, Oriol Junqueras, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Carles Puigdemont, Raül Romeva, Josep Rull, Marta Rovira, Jordi Sánchez, Meritxell Serret i Jordi Turull.

8 de setembre del 2019

Presons de Lledoners, Mas d'Enric i Puig de les Basses; Brussel·les, Ginebra i Saint Andrews

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

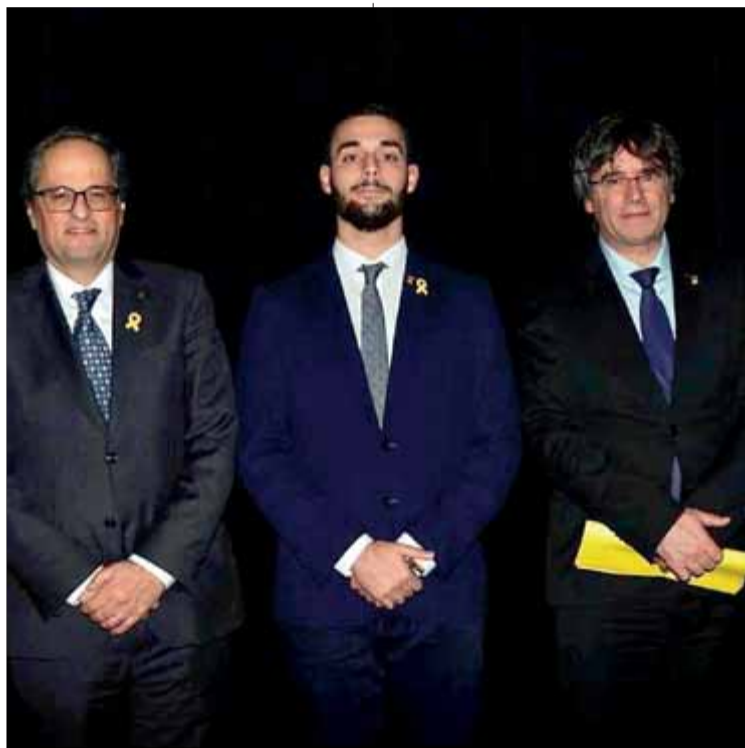
Ambaixadors del procés

TROBADA • Mig centenar de persones de diferents països seran a la Diada Foreign 2019 els dies 10 i 11 de setembre en diferents poblacions **EXTERIOR** • L'acció forma part dels esforços per internacionalitzar el conflicte català

Virtudes Pérez
BARCELONA

El Giacomo Comincini té vint anys i viu a Bavaria, molt a prop de Milà. Té formació clàssica, parla llatí i estudia ciències polítiques. Fins a l'1 d'octubre del 2017 no sabia pràcticament res del que passava a Catalunya, però les imatges de la policia colpejant gent davant de les urnes el va trasbalsar. "Haurien d'haver estat un crit d'atenció per a qual-sevol demòcrata europeu, com ho van ser per a mi", explica. Ara, en Giacomo parla perfectament català i s'ha convertit en un dels ambaixadors del procés. L'any passat ja va assistir a la primera Diada organitzada per la plataforma Foreign Friends of Catalunya, una entitat creada el març del 2018 i presidida per Thomas Schulze amb l'objectiu de contribuir a la internacionalització del conflicte català.

El Giacomo tornarà aquest any a Catalunya per la Diada. Forma part del mig centenar de persones que Foreign Friends ha convidat els dies 10 i 11 i que estaran, totes elles, al tram 14 de la manifestació. Està satisfet de la feina feta, però creu que cal continuar treballant. "Ara que estem esperant la sentència ens dirigim als acadèmics, a les persones que puguin ser líders d'opinió; fem el que anomenem diplomàcia de proximitat i la recepció és molt bona", assegura el Giacomo, que està convençut que el tema no estarà enquistat per sempre i que de mica en mica els ciutadans eu-

A l'esquerra, Giacomo Comincini amb Puigdemont i Torra. A la dreta, la Charlotte amb Jordi Pesarrodona ■ EL PUNT AVUI

ropeus aniran prenent consciència. "És cert que no hi ha prou cobertura mediàtica dels fets perquè la gent ho segueixi i ho entengui, però a poc a poc es van fent accions i es van aconseguint noves adhesions", subratlla.

De moment, Foreign of Catalonia ja té 22.700 seguidors al Twitter, a banda de promoure la participació a la Diada, el dia 10 s'han organitzat diversos tallers tertúlies i un sopar als jardins de Pedralbes "per tractar de trobar solucions que es puguin implementar a Catalunya", indiquen els organitzadors.

Entre els membres de la plataforma que també han confirmat l'assistència hi ha la Charlotte Berger, que també va venir l'any passat. La Charlotte, naturopata alemanya de 48 anys,

"Fem diplomàcia de proximitat, expliquem el que passa i la recepció de la gent és molt bona"

també va decidir iniciar el seu activisme a partir de les imatges de l'1-O. "Vaig pensar que s'havien sobrepassat totes les línies vermelles", assegura. A

partir de les xarxes va posar-se en contacte amb un grup de catalans d'Hamburg i la seva activitat es va multiplicar quan van empresonar Puigdemont a Neumünster. "Estava pràcticament al costat de casa. Ja no era un tema abstracte o que t'arriba a través dels mitjans. Hi vaig anar cada dia a donar-li suport", recorda la Charlotte, que també parla català perfectament i anima tothom a assistir al sopar del dia 10. "És una oportunitat d'intercanviar punts de vista, d'enriquir els plantejaments i de connectar amb persones que, independentment de l'afinitat política, ajuden a visibilit-

zar la realitat de Catalunya fora d'aquí", assegura la Charlotte, que opina que el que uneix tots els integrants de la plataforma és "la defensa dels drets fonamentals".

Entre els assistents a la Diada d'aquest any hi ha l'activista turc Can Dünder, el diputat alemany Andrej Hunko i el flamenc Mark Demesmaekerent, l'advocat de Carola Rackete Alessandro Gamberini i la vicepresidenta de l'entitat, Rossella Selmini. També han confirmat la seva presència familiars i amics de presos i exiliats del procés català o persones que en són simpatitzants. ■

CONFERÈNCIA
11 SETEMBRE DIADA NACIONAL DE CATALUNYA 2019

De Berlín al Mediterrani. El mur i les seves metamorfosis
Sr. Rainer Huhle

Dilluns 9 de setembre, a les 18.00 h
Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona
Entrada lliure. Aforament limitat.

Ajuntament de Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Quim Masferrer** Actor

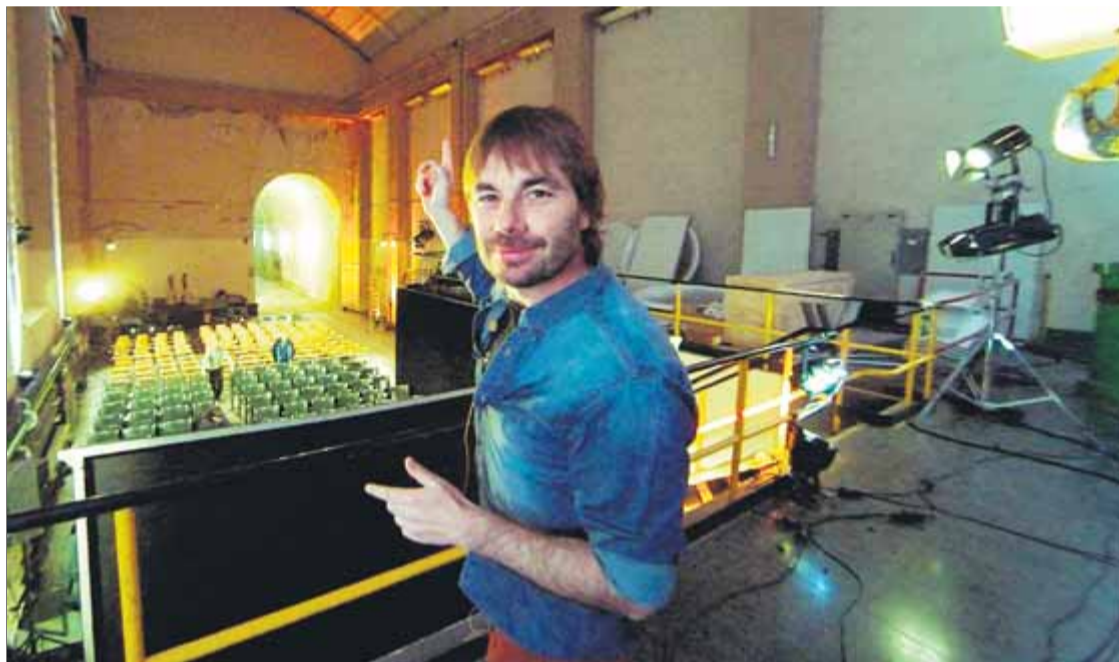
“L'autodeterminació és només qüestió de temps”

EVOLUCIÓ DE LA DIADA • “Veure tot aquest gros de gent que hi va, ara, és viure-ho com si l'independentisme hagués sortit de l'armari” **POLÍTICS** • “No se'ls pot retreure gaire res... Per a mi el problema és a l'Estat espanyol, no aquí”**Francesc Espiga**
BARCELONA

Quim Masferrer, aquell *foraster* tafaner que ens va descobrir realitats poble a poble, l'11 de setembre serà a Barcelona per fer el que fa anys que fa: manifestar-se per demanar la independència.

Preguntar-li si assistirà a la Diada és preguntar-li una obvietat?

No veig cap motiu per no anar-hi. Ja ho feia quan érem 15.000. Recordo, als anys noranta, quan agafava el tren per anar a l'Onze de Setembre i, a més, jo era dels que feien tot el seguici, començant per l'ofrena a Rafael Casanova; després, el Fossar de les Moreres, i a la tarda, la manifestació. I veure tot aquest gros de gent que hi va, ara, és viure-ho com si l'independentisme hagués sortit de l'armari. Perquè també recordo que en alguna entrevista, quan deia que era independentista, el locutor o locutora em mirava malament com pensant: “Però què estàs dient? Això serà contraproductiu per a la teva feina!” La recordo, aquesta sensació.

El judici al Suprem empeny l'in-**L'actor Quim Masferrer**, durant una pausa en el rodatge d'un capítol del programa 'El foraster' ■ G. BUSQUETS**dependentisme a esmolar aquest any un discurs més reivindicatiu?**

És molt fotut, avui dia, trobar que encara hi ha mostres de vulneració dels drets humans i de repressió. I et preguntes com pot ser que l'any 2019 encara passin aquestes coses. Crec que, per part de la gent, hi ha d'haver una insistència a reivindicar el dret que tenim

a decidir el nostre futur. I, en clau política, això ja ha tingut unes conseqüències, fins al punt que tenim presos polítics i exiliats. Per tant, la lluita ha de ser encara molt més forta. Davant la injustícia, sempre la força de la gent, i la voluntat del poble és la que ens ha permès aplacar-la. Ara tenim una situació especialment injusta: que no se'ns deixa votar.

Entre alguns sectors, hi ha sensació de desencany amb els partits. També s'hi compta?

Jo no parlaria de desencany. Tenim polítics presos, gent que s'hi ha jugat la seva llibertat. L'escenari no és gens fàcil. Aconseguir la sobirania del nostre país davant d'un estat com l'espanyol és un camí molt complicat. I més després d'aquest judici polític, en què una de les

parts jutja l'altra. És com un Barça-Madrid en què l'àrbitre és Tomás Roncero i que, a sobre, es juga al Bernabéu. Als nostres polítics no se'ls pot retreure gaire res. Si hem arribat fins on hem arribat, ha estat gràcies a la voluntat de la gent, i ells s'hi han jugat la seva llibertat. Per a mi el problema és a l'Estat espanyol, no aquí. I sí, hem de reclamar la llibertat dels presos, però no oblidem que la gran demanda ha de ser la independència.

La relació d'una part de la societat catalana amb Espanya ja està trencada?

Sí, però també s'ha demostrat que una part molt important de la societat espanyola no ens vol. O, més ben dit, ens volen sotmesos i amb el cap cot. Hi ha un abans i un després de l'1-O. Que l'Estat envii la seva policia a atonyinar els seus conciutadans és una cosa realment molt bèstia. Això ja és irreversible. Cada cop la desafecció és major, i no hi ha cap altra solució que votar. El gran problema és que no ens deixen fer-ho. Però l'autodeterminació és només una qüestió de temps. La gran pregunta és quant hauré d'esperar. ■

AQUESTA DIADA, OBJECTIU INDEPENDÈNCIA**INCLOU SAMARRETA + BOSSA DE COTÓ**
MODELS DE MÀNIGA CURTA O TIRES

+

15€FETA A
CATALUNYA**A la venda:**a la redacció d'El Punt Avui
(Riu Güell, 68, 17005 Girona)
Horari d'atenció: de dilluns a
divendres de 9 a 14 h i de 16 a 18 h

assemblea.cat

EL PUNT AVUI+

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els suats suports del nord

FETS • Tot i el centralisme francès, el manifest de 52 diputats s'uneix a una creixent llista de càrrecs electes que han denunciat la repressió al procés **LAMENT** • Alguns dels impulsors, però, admeten les dificultats per explicar-se, i que queda molt per fer

Òscar Palau
BARCELONA / PRADA

Ara fa vuit dies, la publicació d'un manifest conjunt signat per 52 diputats de sis partits diferents de l'Assemblée Nationale francesa, que expressava la seva "reprovació" a l'empresonament dels líders polítics catalans, tornava a remoure les aigües en un estat poc o gens procliu a les tesis del sobiranisme. Després que el ministre d'Exteriors, Josep Borrell, ja s'encarregués a la tarda de minimitzar-los i prendre'ls per ignorants, li va faltar temps, al seu ambaixador a París, per lligar de prop el president de la cambra, Richard Ferrand, que va emetre un comunicat oficial a la nit per expressar el seu suport a "la unitat i integritat" de l'estat veí i el respecte a la seva Constitució, a

més de "renovar la confiança" en les autoritats espanyoles.

El ràpid intent de neutralització de la diplomàcia espanyola, tanmateix, no amaga que hi ha un rum-rum fins i tot dins el jacobi estat francès. De fet, l'endemà mateix el president del Consell Regional de Còrsega, Gilles Simeoni, insistia a rebutjar a la xarxa l'empresonament dels independentistes "per motius polítics", segons ell: "Una qüestió democràtica que concerneix tot Europa." Les noves posicions s'afegien al que ja havien expressat, en la mateixa línia, 41 senadors al març –per impuls del nord-català François Calvet, que s'hi va ratificar quan l'ambaixador el va fer cridar a París, i que després ha donat suport també als eurodiputats catalans electes– i al manifest que l'estiu passat van signar un centenar d'alcaldes de la Catalunya del Nord

a favor de les "llibertats del poble català".

"Hi ha molt poca gent a França que hagi pres una posició, no ho ha fet ni cap partit com a tal", lamentava fa uns dies, en una taula rodona a la Universitat Catalana d'Estiu un dels seus impulsors, el batlle de Pesillà de la Ribera, Joan Pau Billés. "Diuen que el nacionalisme és la guerra, que Catalunya no vol compartir perquè és més rica, però hem de demostrar que és un nacionalisme obert, d'un poble que ha emprès un procés democràtic", argumentava, per assegurar: "Farem tot el que podem per ajudar els companys de la Catalunya del sud". En el mateix acte, el vicepresident d'Òmnium a la Catalunya del Nord, Pere Becque, era encara més contundent. "És una lluita permanent, hi ha un desconeixement important i cal apel·lar als demòcrates

Billés, a Prada ■ J.M. MONTANER

perquè reaccionin davant del que passa a 30 quilòmetres", etzibava. "Aquí ho podem fer entendre perquè hi ha una mica de sentit català, tot i la seva poca traducció política, però és molt difícil sortir del centralisme francès, és una feina diària can-

viar mentalitats", conclouia, tot i que es volia mostrar optimista. "Ni un alcalde espanyol fora de Catalunya hi ha donat suport", ressaltava.

En tot cas, de pressions allà també en reben. Becque lamentava les "conseqüències negatives" que, en forma de crides a l'ordre, ha hagut de suportar Calvet al seu partit, Republicains, aliat del PP europeu. I denunciava també com al gener es va retirar una pancarta en què es demanava la llibertat dels presos de la seu del Consell Departamental dels Pirineus Orientals, que va aprovar una moció a favor per iniciativa del comunista Nicolas Garcia. La periodista Júlia Taurinyà recordava a Twitter que cap dels quatre diputats nord-catalans, tots de dreta o extrema dreta, no figura entre els 52 signants de l'últim manifest... S'avança, però resta molt per fer ■

UN ESPAI IDEAL per a la teva reunió d'empresa

★★★★
URHOTEL
CIUTAT DE MATARÓ

Info a: T. +34 937 575 522
info.urhmataro@urh-hoteliars.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez tem un sí d'Iglesias a la investidura sense acord

La por que Unides Podem entregui un sí gratis i faci oposició fa que el president no vulgui acudir a un nou ple per si és investit sense voler-ho ■ No vol un drama en cada votació com en la del pressupost

David Portabella
MADRID

Pedro Sánchez presideix en funcions i aspira a ser investit, però alhora té por de ser investit si l'elecció equival a llançar-lo als lleons de la precarietat parlamentària. Mentre les negociacions entre els quips del PSOE i Unides Podem es manté bloquejada sense arribar al trencament, Sánchez tem ara per ara un escenari que no és ni l'acord d'investidura ni anar a una repetició de les eleccions generals el 10 de novembre: que Pablo Iglesias li entregui un sí gratis en la votació d'investidura i faci un immediat pas a l'oposició des del primer dia que deixi el govern en un mar d'ines- tabilitat. La por de Sánchez a ser investit sense pretendre-ho és el que condiciona ara la seva decisió de no acudir a una segona temptativa al Congrés pel risc de no controlar el que pot votar Iglesias en l'últim moment.

Després que Sánchez presentés el seu programa comú progressista de 370 punts amb escenografia electoral, Unides Podem ha acceptat entrar en el debat de les mesures però sense renunciar a formar una coalició com les que comparteix en

Sánchez tem que un ple d'investidura permeti a Iglesias donar-li un sí enverinat sense acord en res més ■ FERNANDO VILLAR / EFE

vuit de les comunitats autònomes. Després que Ione Belarra denunciés que Adriana Lastra i José Luis Ábalos ofereixen "una tercera via que en realitat és la primera i l'única via que ha mantingut el PSOE, que és la de partit únic", la diputada d'IU Yolanda Díaz va posar en alerta el PSOE. Si Unides Podem entrega els seus 42 vots

Casado convida Cs i Vox a la "casa comuna" centredretana

El president del PP, Pablo Casado, va obrir ahir les portes a Ciutadans i al partit ultradretà Vox "a la casa comuna del centre i la dreta espanyola" per "aglutinar tot el que estigui a la dreta del PSOE" davant una eventual repetició electoral. En un acte del partit

a Benidorm, Casado va acusar el president del govern espanyol en funcions, Pedro Sánchez, de ser un "radical" que s'intenta "disfressar de moderat", en considerar que no ha volgut arribar a cap acord amb el PP. El líder popular va lamentar que el diri-

gent del PSOE hagi creat un període d'inestabilitat i va reiterar que no facilità la seva investidura perquè seria "letal per a la prosperitat futura de l'Estat". Tanmateix, va afirmar que ningú podrà dir que unes eleccions el 10-N "són culpa del PP". ■ REDACCIÓ

"gratis" i és investit Sánchez amb l'abstenció d'ERC, "és més que probable" que els d'Iglesias a continuació "dificultin extraordinàriament la seva acció de govern", va desafiar Díaz els negociadors socialistes.

Segons Iglesias, amb el vet a ministres morats Sánchez persegueix tenir les mans lliures per mirar a dreta i a esquerra durant quatre anys i encara més estant a les portes d'una sentència del Tribunal Suprem que pot sacsejar Catalunya i arreglar-lo amb el PP i Ciutadans a l'hora d'afrontar la reacció a una possible condemna. "Vol poder pactar amb el soci preferent determinades matèries i tenir les mans lliures per parlar amb altres grups d'altres qüestions", sospita Díaz.

Com dir que no vol el ple
La hipòtesi que Iglesias regali els vots a Sánchez al Congrés un minut abans de desentendre's del seu destí com a nou president espanyol ja investit és el que la ministra portaveu, Isabel Celaá, ha definit com a "cul-de-sac" i "racó fosc". Segons fonts de l'equip negociador del PSOE, Sánchez no està disposat a acceptar un sí inicial que l'exposi a viure un drama en cada votació de cada llei començant pel pressupost. Però si Iglesias fa el pas de regalar un sí enverinat, Sánchez tindrà difícil explicar per què no vol que Meritxell Batet —després de la tanda de consultes de Felip VI— convoqui una segona investidura si l'alternativa és que les eleccions del 28 d'abril es repeteixin el 10 de novembre. ■

Economia veu diferències mínimes amb els grups pel pressupost

Redacció
BARCELONA

El Departament d'Economia de la Generalitat s'ha mostrat optimista després de la primera tanda de contactes amb els partits per aprovar el pressupost del 2020. "Un cop completada aquesta fase, constatem que les diferèn-

cies amb el conjunt de grups parlamentaris són mínimes", sosté el secretari general de la Vicepresidència i d'Economia, Albert Castellanos, en un apunt al seu blog. "Hem observat una predisposició molt més positiva que la de l'any anterior. L'any passat crec honestament que la majoria de grups va

dir-nos no al pressupost sense fer una lectura amb una mínima profunditat", continuava Castellanos. "Aquest any és molt diferent: debats i contrapropostes han estat la tònica dominant. Ho celebrem. Entre tots plegats estem fent l'esforç per trobar els punts de síntesi, allò que compartim", rebla. "Con-

fio i vull creure que govern i oposició estarem a l'altura perquè estem fent un pressupost per al 2020 pensant en la Catalunya del 2030", escriu. Els comptes preveuen un increment del sostre de despesa de 2.510 milions d'euros respecte al 2017, l'últim any en què es van aprovar. ■

El vicepresident, Pere Aragonès, amb el secretari general de la Vicepresidència, Albert Castellanos, i la secretària d'Hisenda, Marta Espasa, al Parlament ■ EFE / QUIQUE GARCÍA